

IX

London Zoo – Augustus Trops, je beste vriend
– Diner met blauwe bonen – Een heerlijke familie
– Zweven – De dingen die je doet voor geld

Hoe Trops volgens eigen zeggen ook op de natuur neer mocht kijken, die middag vermaakten we ons prima. We wandelden in de groene schaduw van London Zoo, allebei met een zak pinda's in onze handen, waarvan ik het meeste aan de bavianen voerde en Trops het grootste gedeelte in zijn eigen mond stopte. We praatte. Niet over belangrijke dingen. Niet over kunst. Niet over de liefde. Gewoon over de dingen die we zagen. De bizarre bokkensprongen van de natuur, zoals de giraf en de neushoorn. Dieren die door hun groteske uiterlijk voor Trops bizar genoeg waren om interessant te zijn. We stonden bijna een halfuur stil bij de luiaards, mosgroene, ongelofelijk langzame, lijzige dieren die volgens Trops de ideale manier van 'zijn' vertegenwoordigden: een staat van decoratieve nutteloosheid die bewonderenswaardig was. We keken toe hoe de boa in het reptielenhuis, dik en opgerold als een sloopstros, met kille achteloosheid levende konijnen verslond, de toeschouwers bijna uitdagend er schande van te spreken. We bewonderden de 'smaragdgroene' hagedissen, waarvan Trops in zijn notitieboekje snel enkele schetsen maakte.

Ook al zat een ritje op een olifant er niet in en kochten we geen broodjes om aan de beren te voeren, ik had het reuze naar mijn zin. Wat je verder ook van Trops mocht vinden, hij was onderhoudend gezelschap. Hij wist je op je gemak te stellen, je te vermaken, je te wijzen op de kleine dingen die het leven leuk maakten, dingen die je doorgaans niet opgemerkt zou hebben. Hij kon in één middag

je vriend worden, je beste vriend zelfs. Hij was, kortom, gevaarlijk.

Maar toen we op een bankje bij de muziektent naar een band koperblazers zaten te luisteren, kon dat me niet schelen. Ik keek naar Trops' gezicht, in de schaduw van zijn hoed, en wist dat ik hem mocht, ondanks zijn drie onderkinnen, ondanks alles wat hij was. Ik had opnieuw een maat, een Stanley of een Livingstone, een reisgenoot van wie ik op aan kon. Een naïef excuus om me even rustig en tevreden te voelen.

Na een middagje Zoo gingen we naar Willis's Rooms, een vreselijk chic restaurant, waar ik tot nu toe alleen nog de buitenkant van had gezien. Terwijl ik onhandig met mijn servet en een verwarrende hoeveelheid bestek goochelde, bestelde Trops de gerechten die hij mij beslist eens wilde laten proeven.

We begonnen met de beloofde oesters, gebakken, in de schelp en met een roomsausje. Ze waren lekker, maar zo weg, omdat oesters te duur waren voor grote porties. Nadat ik het voorafje zonder morsen en klungelen tot een goed einde had gebracht, begon ik me wat beter op mijn gemak te voelen. Ik keek zo nonchalant mogelijk het restaurant rond. Het zag er precies uit zoals ik gedacht had dat een restaurant in Parijs er uit zou zien, met witte muren, grote spiegels, kleine, elegante stoeltjes bekleed met scharlaken, en een diensttafel, beladen met fruit en asperges.

Aan de tafels zaten wat vrouwen met hun begeleiders, en een flink aantal mannen, in gedempt pratende en zo nu en dan in gelach uitbarstende vriendengroepjes. Aan een tafeltje niet ver van ons vandaan zat een jongeman zonder gezelschap, waarschijnlijk wachtend op zijn dame. Niemand leek het vreemd te vinden dat een heer van middelbare leeftijd zoals Trops een jongen van nog geen twintig mee uit eten nam. Misschien was het ook wel heel normaal. Wist ik hoe het er in de mondaine wereld aan toe ging.

Ik liet me een glas madeirawijn inschenken, waar ik met kleine slokjes van dronk. Ik wilde aan het eind van de avond niet *te* dronken zijn.

In de kamer boven ons begon een strijkorkestje te spelen, zachte, vloeiende muziek die je als vanzelf in een goed humeur en

een praatgrage stemming bracht. Niet dat ik zelf trouwens veel hoefde te praten. Dat deed Trops voor me. *Hij* was niet zuinig met de madeira en nog spraakzamer dan anders. Hij vertelde me over zijn geboortestad Brugge, 'met zijn grachten vol zoute zelfmoordenaarstranen en huizen als oude graftombes', zijn omzwervingen in Europa en Noord-Afrika, van Noorwegen tot aan Algerije, 'om alles te zien, te horen, te proeven en te voelen wat een kunstenaar in zijn leven gezien, gehoord, geproefd en gevoeld moet hebben', en zijn 'thuiskomst' in Londen, de stad die hij haatte en liefhad als zijn bloedeigen moeder.

Ik at en luisterde, luisterde en at. Te uitgehongerd om alle smaken of woorden van elkaar te onderscheiden. Ragout, verse doperwtjes, lamsvlees in witte saus, amandelpudding, Kopenhagen, Parijs, Algiers, gerechten, woorden, plaatsnamen, ik verslond ze tot ik me overvol en opgeblazen voelde, met een flinke boer klaar achter in m'n keel. Omdat ik het sterke vermoeden had dat zo'n geluid in een duur restaurant als Willis's niet op prijs gesteld zou worden, probeerde ik me achter mijn servet met een serie onopvallende hikjes wat te ontlichten.

Gelukkig gebeurde er juist op dat moment iets wat mijn aandacht van mijn overvolle maag afleidde. Een kleine man met rode bakkebaarden en een paar dikke wenkbrauwen, die zich als harige rupsen boven zijn ogen kromden, stormde de zaak binnen. Ik had genoeg dronken relschoppers The King's Arms binnen zien komen om te weten dat dit heerschap problemen zou veroorzaken. Ik besloot hem vanuit mijn ooghoek goed in de gaten te houden.

Terwijl Trops zijn lepel in ons nagerecht (aardbeien met room, geserveerd op een zilveren schaal) groef, zag ik een ober op de vent met de dikke wenkbrauwen afkomen. Hij gedroeg zich heel hoffelijk, alsof hij met een goede klant van doen had, maar ook een tikje schichtig, of hij, net als ik, vreesde voor gebroken meubilair, en glasschade als het tegenzat. De man leek niet naar hem te luisteren.

'Waar zijn ze? Ik weet dat ze vanavond hier zouden komen. Waar zijn ze?' eiste hij te weten.

Zijn stem deed een paar mensen opkijken, geïrriteerd omdat ze

gestoord werden bij hun diner. Wat in The King's Arms een avond kon *maken*, kon hem hier blijkbaar bederven.

Ook Trops keek op, zijn baard kleverig van de room. Hij wierp een snelle blik op de jongeman die nog steeds alleen aan zijn tafeltje zat. 'Dat kan nog leuk worden,' mompelde hij met volle mond.

De man had de jongen ook ontdekt en schoot op hem af als een jachthond die na een lange, onsuccesvolle jacht eindelijk de vos in het zicht heeft gekregen.

'Dus je *bent* hier!' baste hij, zo luid dat de hele zaak mee kon genieten. 'En waar is *bij*? Want hij *is* hier, is het niet? Of durfde hij vanavond niet te komen? Te laf, hè? Te laf? Hè? Hè?'

Als hij op het oorlogspad was, dan was de jongeman het nu ook. Terwijl de rest van het restaurant zenuwachtige pogingen deed door te gaan met het diner, hield ik hem tussen twee happen aardbeien door goed in de gaten. Hij sprong overeind met twee vuurrode blossen van verontwaardiging op zijn wangen.

'En wat kan het jou schelen met wie ik dineer?' barstte hij uit, op een toon die er geen misverstanden over liet bestaan dat ook *bij* een groot publiek wilde. 'Wat heb je nog te zeggen over mij? Ik ben meerderjarig. Je hebt al ten minste een dozijn keer gedreigd me te onterven. Wat geeft jou nog het recht te doen of je mijn vader bent?'

'Dat is een goede vraag,' mompelde Trops terzijde. Hij leek het stel te kennen.

'Meer recht dan jij hebt om zo tegen me te praten,' zei de ander met een gevaarlijke beheersing. 'Het recht van een man die zijn plichten tegenover zichzelf en zijn medemensen kent. Hoe pijnlijk die plichten ook zijn.'

De jongen vertoonde het interessante kleurenspeel van een kameleon in tijden van grote opwinding. Hij verschoot van rood tot een gevaarlijk, giftig geel. Ik zag hoe zijn strakke lippen begonnen te trillen. Hij zag er verschrikkelijk uit. De obers die zenuwachtig om het tweetal heen stonden, aarzelden tussen vlugzout of politie. Vooralsnog haalden ze geen van beide.

'Als je ooit... *ooit*...' begon de jongen.

Wat hij had willen zeggen, bleef voor mij en de rest van de gasten onduidelijk, maar voor zijn vader was het blijkbaar *heel* duidelijk.

‘Ik heb alle recht om de waarheid te vertellen!’ bulderde hij. ‘En als je vindt dat ik *bem*, of jullie allebei, daarbij beledig, dan is dat alleen omdat er geen fatsoenlijke woorden zijn om het te zeggen! Ik zal niet toestaan dat jij ons gezin – onze hele familie, ons geslacht! – te schande maakt omdat je...’ Hij zweeg even om het effect van zijn woorden te vergroten. ‘... gek bent!’

Ik hield inmiddels, net als alle andere gasten trouwens, niet langer de schijn op de ruzie te negeren. Zo’n veertig paar belangstellende ogen waren op junior en senior gericht. We waren allemaal benieuwd naar de volgende zet in dit schaakspel van beledigingen.

De volgende zet bleek een revolver te zijn. Dat was een verrassing, en niet zo’n kleintje!

Ik liet van verbazing een boer ontsnappen, terwijl de obers achteruit deinsden en een vrouw ‘O, mijn god!’ riep, zoals het hoorde.

‘Gek!’ krijste de jongen. ‘*Jij* bent de grootste gek in de familie, daar is iedereen het over eens! En iedereen zal het ermee eens zijn als ik jou neerschiet als je Oscar en mij lastig blijft vallen! Niemand zal je missen, zelfs je eigen kinderen niet. We haten je allemaal. Iedereen haat jou!’

Hij hield de revolver in zijn hand, zonder te richten, maar de boodschap was duidelijk genoeg. Zijn lippen trilden van woede, zijn arm niet.

Met een onbevreesdheid die alleen het resultaat kon zijn van bloedlinke, ingehouden razernij, keek zijn vader naar het wapen. ‘Ja, dat zou geweldig zijn,’ zei hij sarcastisch, ‘precies wat al mijn vijanden me zouden toewensen: neergeschoten worden door mijn eigen zoon. Er bestaat nog rechtvaardigheid, zouden ze zeggen. Er is een god.’

Hij wendde zich met een geringschattende blik tot de obers: ‘Heren, als u morgen in de kranten geen ongewenste reclame voor uw zaak wilt lezen, zou ik nu ingrijpen. Klanten zijn over het algemeen niet dol op restaurants waar het bloed in de schildpaddensoep spettert. Kunt u dit hinderlijke element verwijderen?’ En daarna draaide hij zich om en liep naar de uitgang, zonder zich nog te bekommeren om revolvers of bedienend personeel.

Nadat de deur achter hem dichtgevallen was, liet de jongen de revolver zakken. Het wapen verdween even snel als het te voor-

schijn was gekomen onder zijn jasje. De jongen wenkte de obers, die nog steeds met servetbleke gezichten toe stonden te kijken en snauwde: 'De rekening! Ja, de rekening! Jullie denken toch niet dat ik in zo'n tent blijf eten? Schiet op! Ik wil betalen!'

Ze kwamen in actie met de verontschuldigende houding van mensen die gewend zijn van alles de schuld te krijgen, zelfs van onverwachts wapengebruik door klanten. De rekening werd gehaald, de tafel geruimd, de schamele fooi zonder mopperen in ontvangst genomen. Het jonge heethoofd verdween door de deur, zonder verontschuldigen en zonder dat ook maar iemand het gewaagd had de politie te roepen. Gegeneerd ging men verder met het ontleden van, inmiddels koud geworden, kip of kreeft. Hier en daar begon fluisterend geroddel op gang te komen. Ook ik boog me naar mijn tafelgenoot toe.

'Wie waren dat?' vroeg ik.

'Dat waren de Queensberrys,' antwoordde Trops met een vermaakte grijns op zijn gezicht, 'een heerlijke familie.'

'Waar was in godsnaam al die heibel voor nodig? Ik dacht echt dat ze...'

Trops tikte tegen mijn bord. 'Eet eerst je aardbeien maar eens op. Ik leg het je later weleens uit. Ik wil je eetlust nu niet bederven met zulke onverkwikkelijke zaken. Vooral niet omdat ze jou zo zwaar op de maag lijken te liggen.' Hij stal plagerig een aardbeitje. 'Zal ik jou eens vertellen over mijn tijd in Wenen?'

Even later was ik de knul met de revolver zo goed als vergeten. Trops hield me in zijn ban met verhalen over bals en kunsttentoonstellingen en glazen Madeira, waar ik kleine slokjes van dronk. Ik deed geen moeite meer om mijn glimlach te verbergen. Ik *mocht* Trops en was blij dat ik me niet door mijn eerste indruk van hem had laten misleiden. Ik zou een kapitale vriend misgelopen zijn.

Het was al ver na middernacht toen we, Trops lichtelijk aangeschoten en ik wat ijl in mijn hoofd, door een sterk naar bier en goedkoop parfum ruikende paardentaxi thuisgebracht werden. Trops nam bij de deur van zijn huis afscheid van de koetsier of het een lang verloren familielid was en gaf hem een monsterlijk hoge

fooi. Ik wachtte op de stoep, warm van een rozig geluksgevoel dat ik normaal alleen maar kende als voorbode van een fikse griep. Ik had een vriend, een huis en straks een hoop geld. Ik was niet dronken geworden. Ik had Trops geen aanleiding gegeven om ook maar *iets* met me te proberen. Ik was een verstandige jongen. Ik feliciteerde mezelf.

In de donkere hal trokken we op de tast onze jassen uit en mikte Trops zijn wandelstok naast de paraplubak. In het duister leek de zware geur van specerijen nog overweldigender, alsof hij als een zwart vangnet over ons heen hing. Maar hij was me nu al bijna vertrouwd. Ik stak gissend mijn hand uit in de richting van de massieve schaduw die Trops was. 'Bedankt voor een fijne avond,' zei ik.

'Ja? Heb je het naar je zin gehad, Adrian?'

'Heel erg.'

Waarom zou ik niet eerlijk zijn? Ik had me in tijden niet meer zo goed gevoeld. Op mijn gemak. Op mijn plaats. Eindelijk weer eens prettig gezelschap voor mezelf.

Trops grinnikte en gaf met zijn dikke ballonhand een kneepje in de mijne. 'Dat doet me genoeg. Maar nu hebben we nog iets af te handelen, hè? Iets zakelijks.'

'Vijf shilling,' zei ik.

Trops stak een gaslamp aan en begon in zijn beurs te zoeken. Het leek even te duren voor hij het over het juiste bedrag eens was. Hij legde zeven shillingen neer, nam er vijf in zijn hand, pakte er nog twee bij en legde er weer één terug. Uiteindelijk stopte hij zes shilling in mijn handen.

'Inclusief fooi,' zei ik grijnzend.

'Inclusief fooi,' echode hij.

Er viel een stilte, terwijl ik het geld in mijn zak stopte. Toen ik weer opkeek, zag ik dat Trops met zijn handen in zijn zakken van het ene been op het andere stond te waggelen, als een schooljongen die zich geen houding weet te geven. Ik keek hem vragend aan, langer dan ik waarschijnlijk had moeten doen.

'J-je weet dat het meer had kunnen zijn, niet?'

Ik had nog nooit gehoord dat Trops neiging tot stotteren had.

Ik had hem nog nooit uit zijn rol van zelfverzekerde man-van-de-wereld zien vallen. Onzeker hoe ik hiermee om moest gaan, haalde ik mijn schouders op en zei niets. Een paar ellendige seconden lang zeiden we allebei niets.

Toen trok Trops met een bruuske beweging zijn beurs opnieuw te voorschijn en haalde er een *sovereign* uit, ruim drie keer zo veel als ik nu in handen had. Hij hield me de munt voor als een handje noten voor een baviaan.

‘Voor jou. Als je mee naar boven gaat...’

Ik keek naar zijn gezicht, naar het geld en weer naar zijn gezicht en liet zijn woorden tot me doordringen. Het was zo plat, zo ordinair, alsof hij een vrouw van de straat aansprak. Maar als ik zijn gezicht zag, wist ik dat zijn woorden enkel ongelukkig gekozen waren. Het was wit van spanning en gaf me het gevoel dat mijn ‘ja’ of ‘nee’ hem werkelijk iets uitmaakte. Alsof hij echt alleen mij wilde. Niet Marcel. Niet Paddy. Mij.

Nog nooit waren er in zo’n korte tijd zoveel gedachten door m’n kop geschoten als nu. Het was zo’n hoop geld! Ik kon het aannemen en morgenvroeg het huis uit wandelen om nooit meer terug te komen. Ik kon ervan leven tot ik een echt baantje gevonden had. Niets hield me tegen om vanaf morgen een normaal leven te gaan leiden. Ik zou er toch zeker niets aan overhouden als ik bij hem zou slapen? Ik zou niet veranderen. Ik deed het enkel en alleen voor het geld. En omdat ik hem een beetje aardig vond. Niet omdat ik het wilde. Niet omdat ik een flikker was.

Ik schrok van het gemak waarmee ik deze afwegingen maakte. Het was niet waar dat ik niet veranderen zou. Ik *was* al veranderd. Het feit dat ik deze gedachten in mijn hoofd toeliet, bewees dat. Eén dag in Trops’ gezelschap was genoeg geweest om me week te maken. Terwijl ik gedacht had de situatie zo volmaakt onder controle te hebben, was ik de controle over mezelf kwijtgeraakt. En het venijnige daarvan was dat het me in feite geen lor kon schelen. Het warme, rozige gevoel was bij me gebleven, ondanks Trops’ woorden en mijn eigen gedachten. Goed, ik wist heus wel dat ik er spijt van zou hebben als ik nu ‘ja’ zou zeggen, want ik zou mezelf daarmee voor eens en altijd bewijzen wie en wat ik was. Maar ik had zin om iets stoms te doen. Iets onvergefelijks

stoms wat ik vaak genoeg had nagelaten om er nu niet naar te verlangen.

Net als aan de vooravond van een griepje, wanneer ik hetzelfde gevoel had, wilde ik verwend en gekoesterd worden. Maar ik wilde nog meer. Ik wilde het gevaar en het onbekende. En bovenal wilde ik mezelf eens een flinke schop voor m'n poten verkopen.

'Het zal mij een rotzorg zijn,' zei ik tegen Trops en griste het geld uit zijn hand.

De slaapkamer was genadig donker. Trops stak geen licht aan terwijl we ons uitkleedden, waarschijnlijk omdat hij zijn witte vetrollen niet aan me wilde laten zien. Ik was hem dankbaar voor de duisternis. Als ik niet zag wat er gebeurde, zou het gemakkelijker zijn te doen of alles wat er gebeurde maar een droom was. Zo'n droom als ik over die Italiaanse fietser had gehad. Iets wat zich voltrok terwijl je in werkelijkheid alleen in je bed lag.

Ik trok mijn sokken uit op de rand van Trops' twijfelaar: een bed dat te breed was voor één normaal persoon en te smal voor twee, maar precies goed voor iemand als Trops. Alleen aan zijn ademhaling en het ritselen van zijn kleding kon ik horen dat hij er was. Ik probeerde er niet te veel naar te luisteren, maar ik hoorde dat hij haastig en opgewonden was. Ik voelde me op dat moment alleen maar zenuwachtig. Het waren de kriebels die je op het laatste moment in de tandartsstoel krijgt, als je weet dat die kies *echt* getrokken gaat worden, al ben je tot dan toe ijsig kalm geweest. Ik voelde aan dat ik meegesleept zou worden in Trops' opwinding en was bang voor het moment waarop ik me daaraan zou overgeven.

Behalve in mijn dromen had ik mijn lichaam en gedachten altijd scherp in de gaten gehouden, als een strenge schoolmeester klaar om ze bij de minste of geringste overtreding op het matje te roepen. Ik wist zeker dat ik dingen zou doen waar ik me later dood voor zou schamen, niet in het minst omdat Trops er getuige van was geweest.

Ik deed lang over het uitkleden, deed het rustig en zorgvuldig, alsof ik het werkelijk belangrijk vond mijn broek morgen kreukloos over een stoel terug te vinden. Ik zette mijn schoenen onder

het bed, sloeg mijn jasje uit, legde het boordje van mijn overhemd netjes op het nachtkastje en wist daarna niets meer te doen. Met mijn onderbroek nog aan, schoof ik onder de dekens. Als Trops vond dat die uit moest, moest hij dat zelf maar doen.

Trops lag aan de linkerkant van het bed, ik aan de rechter, met de breedte van één hand tussen ons. Ik merkte aan zijn ademhaling dat hij zich probeerde te beheersen, wat vriendelijk en geruststellend was. Omdat ik het idee had dat ik iets moest zeggen, fluisterde ik: 'Hé.'

'Hé,' fluisterde hij terug, een beetje beverig, alsof hij zachtjes moest lachen. Trops kon dus toch zachtjes lachen.

Daarna legde hij een voorzichtige hand op mijn zij. Ik voelde een spier in mijn buik samentrekken. De aanraking was zo zacht, zo zonder duidelijke bedoelingen. De hand die daar lag, lag daar alleen maar, zonder me vast te pakken, zonder me te strelen. Maar het was een aanraking van blote huid op blote huid. Een begin.

'Wat ben je toch mager, Adie.'

Ik schudde mijn hoofd. Die naam mocht hij niet gebruiken. 'Adie' was van pa en ma en Mary Ann. Adie was niet de jongen die hier lag.

'Niet Adie, Trops.'

'Niet Trops, Adrian. Augustus. Gussie. Noem me Gussie.'

'Gussie,' zei ik, 'Gussie. Gussie. Gussie.'

Net zolang tot het klonk zoals het op dat moment hoorde te klinken.

Trops' vingers drukten op mijn vlees. Ik voelde het weerstand bieden en meegeven. Ik schoof haastig naar hem toe, voor ik mezelf gelegenheid zou geven na te denken. Trops' buik en benen waren bedekt met fijne haartjes, als van een dunne vacht. Dat was onverwacht en ongewoon, maar voor mij eerder ontwapenend dan afstotend. Het leek nu minder opvallend dat hij *wel* helemaal naakt was.

Trops' andere hand schoof onder me door, zodat hij op mijn onderrug kwam te liggen. Hij hield me nu werkelijk vast.

'Adie,' mompelde hij, 'ik wil je toch Adie noemen.'

Zijn vingers spreidden zich en haakten zich in mijn onder-

broek, die ze met een handige, slinkse beweging naar beneden trokken.

‘Adie, Adie, Adie.’

Zijn woorden, kleine pufjes adem, kriebelden op mijn lippen.

‘Mijn mooie jongen. Mijn lieve, mooie jongen.’

Ik liet zijn mond dichterbij komen en de woorden werden kussen, lange, naar wijn en tabak smakende kussen, tongkussen. Mijn eerste kussen.

Ik bleef liggen, zonder iets te zeggen, zonder iets te doen. Ik zou niet geweten hebben wat. Het leek Trops niet uit te maken. Alsof ik een nieuw stuk speelgoed, een kerstcadeautje was, waar hij na het uitpakken meteen mee wilde gaan spelen, begon hij me te betasten. Dan hier, dan daar, zonder zijn handen ergens langer dan een paar seconden te laten rusten.

Ze volgden mijn ruggengraat, streelden het haar aan de achterkant van mijn nek, gleden om mijn schouders heen en speelden even met mijn tepels, frivool alsof het de tepels van vrouwenborsten waren, daarna vervolgden ze hun weg, rib na rib naar beneden, en bleven even stilliggen op mijn holle buik.

Ik hoorde Trops iets fluisteren, schor alsof hij zich diep ellendig van genot voelde, maar ik wilde niet meer luisteren. Ik wilde niets meer doen waar denken aan te pas kwam. Hersenloos wilde ik zijn, alleen nog lichaam, zonder schaamte, schuldgevoel of spijt. Ik gaf hem toestemming om door te gaan, zonder daar een echte beslissing over genomen te hebben. Sommige dingen moesten nu eenmaal gebeuren, of je het wilde of niet.

Ik voelde hoe de spieren van mijn buik en benen zich spanden, terwijl Trops’ handen plagend licht over mijn bekkenbeenderen vlienderden en daarna met meer nadruk langs de binnenkant van mijn dijen streken. Ik had een erectie. Zonder erbij na te denken, sloeg ik mijn armen om Trops’ middel en trok hem tegen me aan. Afkeer of aarzeling speelde nu geen rol meer. Alles wat telde was dat ik bij een man was die even opgewonden was als ik. En wat de rest betrof... Het zou me een rotzorg zijn.